

Kieran Larwood

PĚT ŘÍŠÍ

LEGENDA o Podkinovi Jednooušku

Albatros

Legenda o Podkinovi Jednooušku

Vyšlo také v tištěné verzi

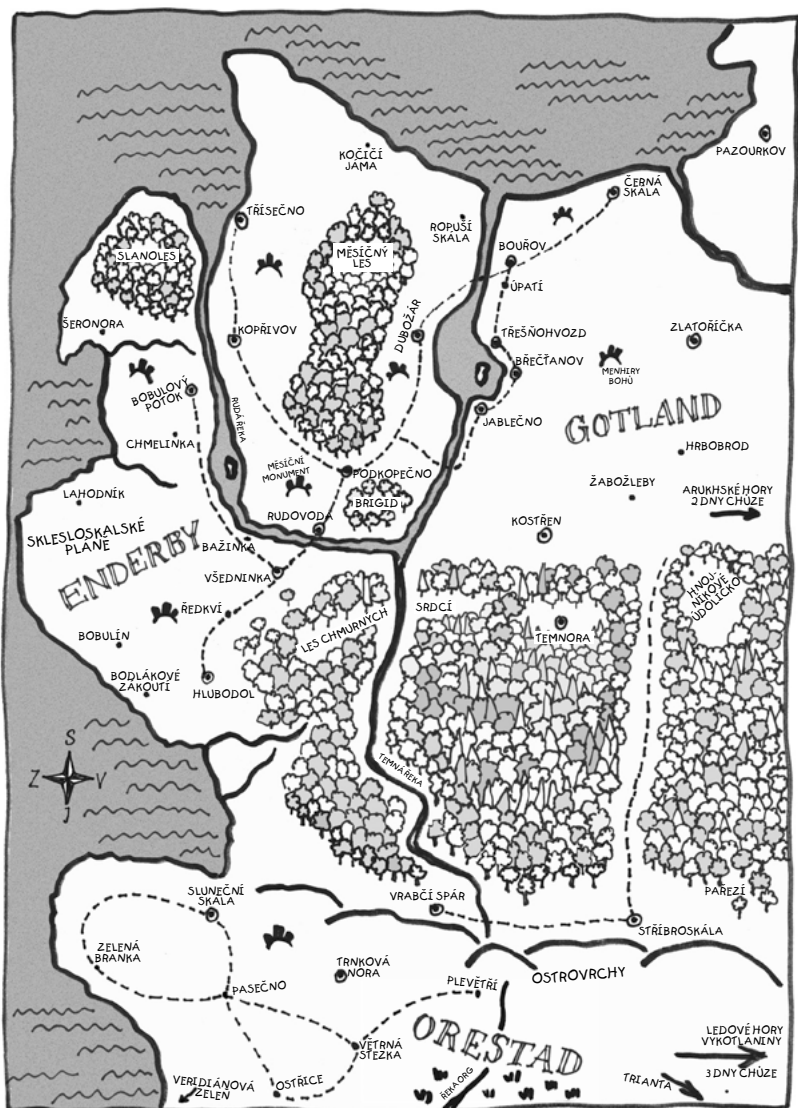
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Kieran Larwood
Legenda o Podkinovi Jednooušku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pro Amélii

Kapitola první

BARD O OSTRUŽÍNKÁCH

Křupy křup. Křupity křup. Nočním tichem se rozléhají kroky někoho, kdo ztěžka kráčí sněhem, který mu sahá až po kolena.

Svahy pásu kopců známých jako Ostrovrchy pokrývá hustá sněhová pokrývka. Tančí po ní měsíční světlo a tu a tam roztrousí spršku třpytek, jako by někdo všechno kolem posypal prachem z drahokamů.

Je to dokonalé: krajina je nedotčená, až na stopičky vinoucí se jako pavučinka z kopců dolů k jinovatkou pokrytým lesům pod nimi.

Křupy křup. Křupity křup kráčí sněhem ten, kdo za sebou šlépěje zanechává. Je vyčerpaný, záda má nahrbená a při cestě sněhem si pomáhá dlouhou holí. Mohl by to být nějaký stařec, avšak od časů, kdy touto krajinou kráčel člověk, uplynulo už mnoho let. Když se podíváte pořádně, zjistíte, že je to králík. Kráčí vzpřímeně, stejně jako kdysi kráčeli lidé, uši má schované pod kápí těžkého koženého kabátce a bystrýma očima sleduje půlnoční zimní krajinu před sebou.

Hustý kožich má na tváři i pažích posetý modrými spirá-

lami a znaky, které značí, že je to bard. Pocestný vyprávějící příběhy. Tulák, který nemá nic víc než snůšku obnošených šatů a hlavu plnou příběhů a legend. Starých, nových, děravých i vyspravených. Jsou mezi nimi snad všechny příběhy, které jste kdy slyšeli, a mnoho dalších, které se teprve budou vyprávět.

Během téhle mrazivé noci je sice venku v zimě, ale nebojte se o něj. Bardi jako on jsou vítáni v každé noře. To je zvykem a také zákonem ve všech Pěti říších Laniky a velké strasti čekají toho, kdo by se ho snad rozhodl nedodržet.

Křupy křup. Křupity křup. Při tom, jak si klestí cestu sněhem, mu od tlamy stoupá pára. Pozorně se zaposlouchejte, jak si při každém kroku tiše nadává pod fousy. Nastražte uši ještě lépe a uslyšíte, jak o sebe ťukají dřevěné korálky, které má pověšené na krku. Jak mu při chůzi tiše chřestí drobné kostěné cetky a váčky, jež má zavěšené u pasu.

Kráčí cílevědomě, jako by už měl kdesi být a šel pozdě. Ale kdepak je to jeho kdesi? Všude kolem je jen sníh a pásy stromů, které se táhnou až za obzor. Jenže pak si samozřejmě musíme připomenout, že náš pocestný je králík. Králíci žijí pod zemí v norách a doupatech: teploučkých a bezpečných, daleko od sněhu a mrazu.

A právě tam skutečně míří. Do lesa a dál mezi stromy, až k velikým vchodovým dveřím zasazeným do svahu malého kopce. Za nimi je Trnková nora a tam by na něj mělo radši čekat vřelé přivítání, nebo bude někdo v pořádném maléru.

Bum, bum, bum! Koncem své hole zabuší na dubové dřevo a čeká, až mu otevřou.

Dřív, když byli králíci ještě mrňavá, nervózní, vyděšená stvoření, byly nory jenom spletenec podzemních tunelů. Ale teď, v nové době, jsou něčím úplně jiným: jsou to celé vesnice a městečka vystavěná ve skrytu pod zemí.

Bard věděl, že za těmi dřevěnými dveřmi čekají další doupata a trhy, dílny, kostely, knihovny, sklady a spižírny a nejmíň tucet kuchyní. Že tam jsou králíci vojáci i ranhojiči, sluhové, kuchaři, kováři, tkalci, krejčí, hrnčíři i malíři. Králíci staří, mladí, chudí i bohatí. Králíci všech povolání schovaní v útulných podzemních světlech pochodní ozařovaných doupatech rozestavěných kolem středu každé nory: veledoupěte, což je rozlehlá hodovní síň s velikým krbem a řadami stolů, kde téměř vždycky hraje hudba. Hudbu, ruch a veselí – to mají králíci ze všeho nejraději. A zvláště dnes, protože dnes se slaví Ostružínkový večer: noc, během níž je oslavován zimní slunovrat, pořádá se slavnostní hostina a všichni se těší na ráno, kdy si rozbalí dárky, které jim přinesl tajemný Zimokrálík.

A k tomu všemu patří samozřejmě i příběhy. Zvláštní příběhy, které bude vyprávět potulný bard – tedy pokud se mu vůbec podaří dostat se dovnitř.

Bum, bum, bum! Zabuší znovu a už už se to chystá udělat potřetí, když zpoza dveří konečně zaslechne tlumený hlas.

„Dobrá, dobrá, ne tak zhurta, drž tlapy na uzdě, vždyť už jdu!“ Ozve se ještě pár dalších slov o hlupácích, kteří se potulují venku v takovéhle zimě, bytelné dřevo dveří jich ale většinu pohltí. Konečně se dveře se skřípáním otevrou, sníh venku zalije zlatavé světlo pochodní a zevnitř vykoukne tvář statného králíka-vojáka.

„Kdo jsi, ve jménu Bohyně?“ ptá se strážný s pohledem upřeným na cizince. Zpod kápě na něj zlobně zírá pár zele-
ných očí.

„Copak takhle se vítá bard, který v Ostružínkový večer
přichází vyprávět příběhy? Takhle se v Trnkové noře ctí staré
zvyky?“

Ačkoli králík-voják připomíná pomenší horu oděnou
v brnění, něco v bardově hlasu způsobí, že se roztřeše jako
osika. „Promiň, pane,“ řekne a ramenem strčí do dveří, až
se otevrou dokořán. „Pojď dál a oslavuj s námi slunozvrat...“

„Slunovrat, bambulo,“ opraví ho bard a postoupí do tepla
a světla pochodní. Dveře nory se za ním zavřou a on se zavrtí,
čímž si z kabátu setřeše nános sněhu. „Tak. Kudy k ohni?“
řekne a vykročí dlážděnou chodbou, jako by tu byl už stokrát.

„Ale co je to ten slunovratbambulo?“ zamumlá si pro sebe
zmatený strážný, než vykročí za pocestným.

Stejně jako je každá nora pečlivě vystavěna kolem veledoupě-
te, stojí ve středu všech králíků v ní jejich náčelník. Náčelník
velí kmeni podobně, jako to dělal jeho otec před ním a jako
to bude dělat jeho syn po něm. On a jeho žena rozhodují
o veškerém dění v noře, urovnávají spory a pořádají všechny
hostiny a oslavy.

V Trnce je náčelníkem Hubert Veliký. Je to mohutný krá-
lík se svěšenýma ušima a tak velikým břichem, že byste si
na něm mohli pohodlně postavit obydlí. Srst má hnědobílou
a uši mu visí až ke kolenům. Právě sedí na trůně v čele ho-

dovnní tabule s ostružinovou korunou na hlavě a švy tuniky se mu napínají přes ohromné, strakaté břicho. Zpívá veselou píseň o tom, jak se Zimokrálík zasekl v noře. U nohou mu sedí všichni malí králíčci a z plna hrdla se smějí. Když Hubert spatří vcházet barda, přestane zpívat, postaví se a pozvedne na pozdrav roh, který používá jako číši.

„Vítej, barde!“ zvolá a dunění jeho hlasu otřese celým doupětem. „Vítej v tento Ostružínkový večer!“

„To už je lepší,“ zamumlá si pro sebe bard a odloží kožený kabát. Pořád má na hlavě kápi, ve světle ohně ale vynikají modré spirály a prstence v srsti na jeho odhalených pažích.

„Už jsme se báli, že nedorazíš,“ řekne Hubert. „Ostružínkový večer je ale plný překvapení. Zazpíváš nám k večeri?“

Bard se uchechtne. „Můj hlas je už na zpěv příliš starý a ochraptělý.“ Posadí se ke krbu a ohřeje si tlapy. „K jednomu, dvěma příběhům bych se ale snad přemluvit nechal.“

„Přineste mu něco k jídlu. Tak honem, šup,“ zavelí Hubert a zastříhá ušima směrem ke sloužícím. Ti odpeláší pryč a v mžiku jsou zpátky i s mísou krémové tuřínové polévky a tácem s kukuřičným chlebem. Bard se na jídlo vrhne jako králík, který týden nejedl. Když dojí, utře si pusou hřbetem tlapy.

„Tohle si zaslouží nějaký příběh,“ řekne. „Jaký byste chtěli?“

Malí králíčci se k němu vrhnou a jeden přes druhého začnou vykřikovat své návrhy. „O praotci králíkoví!“ „O králíku rybáři!“ „O Podkinovi Jednooušku!“

„Říkal někdo O Podkinovi Jednooušku?“ zeptá se bard,

když se uvelebí v křesle. „Myslíte Podkina Rohatého krále? Podkina Měsíchochodce? Podkina s kouzelnou dýkou?“ Když maličcí s jásáním přitakají, promne si bard fous, a pak si založí ruce v klíně.

„O něm pár příběhů znám, budou ale jiné než ty, které jste doposud slyšeli. Nebudou o tom, jak mu z očí šlehají plameny nebo jak holýma rukama přemohl obří králíky. Nic takového.“

„A co to bude za příběhy, barde?“

„V čem jsou jiné?“

„Proč nebudou ohnivé oči ani obři?“

„Jsou jiné,“ řekne bard, „protože jsou pravdivé. A protože ohnivé oči neexistují nikde kromě hlaviček malých, hloupoučkých králíčků.“ Pak všechny mávnutím tlapy utiší a dá se do vyprávění.

Kapitola druhá

TY NEJHORŠÍ OSTRUŽÍNKY

Gormové. O těch musíte vědět nejdřív.

Dnes už nejsou díky Bohyni nic víc než jen ošklivá vzpomínka. Něco, čím se v noci straší malí králíčky. Ale v dobách, kdy byli vaši prarodiče ještě mladí, žili králíci v neustálém strachu z podivných jezdců, z kovového skřípění, které se rozléhalo nocí, a ze zvuku jejich děsivých válečných rohů.

Gormové.

Nikdo neví s určitostí, kde se vzali, ví se jenom, že je poprvé zahlédli v malé noře zvané Písečno nedaleko od severního Enderby, kde se Rudá řeka vlévá do moře.

Tam žil malý kmen mírumilovných králíků. Byli to šediví kuní králíci, kteří rádi rybařili, plachtili a stavěli lodě. Nikdy nikomu nepůsobili žádné problémy a nikdo si jich moc nevšímal. Tedy až do toho dne, kdy se všechno změnilo.

Jedni říkají, že v řece bylo něco, co se jim dostalo do krve. Druzí tvrdí, že hloubili své nory až příliš hluboko a narazili na cosi prokletého a jedovatého. Jiní se zase dušují, že šlo o dílo čarodějnic. Ať už to bylo, jak chtělo, přes noc přestali

být šedivými králíky z Písečna a proměnili se v něco jiného. Něco zlého a nepřirozeného.

Nejdřív se začala měnit nora – zpočátku jen docela maličko, pak z ní ale vyrašily obrovské kovové bodáky, které čněly k nebi jako jedovaté bodliny obřího dikobraza, a půda všude kolem zčernala a seschla. Voda v Rudé řece se zkazila a ztmavla, když se kolem ní prohnali. Zvířata ve vodě i v okolních lesích buď zahynula, nebo se jejich těla podivně pokrivila a poškodila. Místní začali té noře přezdívat Třísečno a raději se od ní drželi dál. To jim ale nepomohlo.

Když se pak staří králíci z Písečna znovu objevili, byli k nepoznání. Od hlavy až k patě byli odění v železné zbroji. Zbroji z kovu, se kterým králíci nedokážou pracovat a který je jedovatý i pro samotnou Bohyni.

Králíci z Písečna nejen že ho dokázali zohýbat a vytvarovat, oni se s ním dokázali doslova spojit. Zdálo se, že jim železo vrostlo přímo do kůže. Železo jim proudilo v žilách a prosáklo jim i do očí, takže byly prázdné a narezle rudé. Králíci využívali kov i k přeměňování tvorů kolem sebe. Vybrali si velké hloupé krysy, které králíci obvykle využívali k převážení nákladu, a černé vrány, jež obývaly nedaleké lesy. Přeměnili je na hejna vřeštících harpií ze zrelého kovu.

Vyjížděli z Třísečna drancovat a ničit a všichni, kdo se jich obávali, jim začali říkat Gormové.

Pokud Gormové zavítali do vaší nory, byl to váš konec. Zabili náčelníka i jeho syny. Vojáky zadupali do země. Polovinu králíků odvedli, aby je přeměnili na Bohyně ví co. Ti ostatní strávili zbytek života tím, že se snažili zajistit pro své nové

pány dostatek jídla a zásob, aniž by tušili, zda nebudou i oni uprostřed noci s hlasitým naříkáním odvěčeni pryč.

Jak říkám, byly to pro králíky temné časy.

V té době žil i Podkin Jednoouško. Tehdy ještě nebyl hrdinou: nepřemohl zatím žádné obry, nezaložil žádnou bandu lupičů, a ani zdaleka ještě nepomýšlel na záchranu krásků v nesnázích. Byl vlastně ještě mládě: bylo mu tenkrát osm let. Ach ano, a abych nezapomněl: měl tehdy ještě obě uši.

Podkin byl synem Lopkina, náčelníka Všedninkové nory, což znamenalo, že se měl jednoho dne také stát náčelníkem, stejně jako otec jeho otce a otec otce jeho otce... a tak dál až do doby, kdy Bohyně vytvořila dvanáct kmenů. To ale Podkinovi připadalo jako daleká budoucnost, a tak se mu to také líbilo.

Měl starší sestru Paz, která ho ráda sekýrovala, co to šlo, a prťavého bratříčka Půka, který kromě toho, že všechno strkal do tlamičky a uměl si říct o polévku, moc věcí nesvedl.

Jakožto malí králíci si nejspíš myslíte, že už tehdy Podkin vykazoval nějaké známky hrdinství: například že mu to náramně šlo s mečem. Nebo že měl třeba odvahu, kuráž, moudrost a odhodlání.

Tak to ale vůbec nebylo.

Pokud Podkin v něčem vynikal, pak v tom, že to byl ten nejhloupější a nejrozmačlejší náčelnický synek ve všech Pěti říších! Tak tomu tedy aspoň bylo až do začátku našeho příběhu. Jeho otec se ho všemožně snažil připravit na roli náčelníka: vyzkoušel hodiny dějepisu, králíčího folkloru i šermu, Podkin se tomu všemu ale náramně rád vyhýbal. Nejraději se

věnoval chytání lelků a šlofikům, a abychom mu nekřivdili, je nutno říct, že v těchhle činnostech byl opravdovým přeborníkem. Všichni Podkinovi učitelé z něj byli naprosto zoufalí a ze všech nejvíc chudák zbrojmistr Melfry, který nad Podkinem zlomil hůl snad třikrát nebo i vícekrát. Podkin zkrátka neměl sebemenší chuť dělat to, co se od něj očekávalo.

A tak se stalo, že o Ostružínkách podobných těm dnešním seděl Podkin Jednoouško (tehdy tedy ještě Dvojouško, technicky vzato) na dřevěném ochozu veledoupěte Všedníkové nory. Lenivě strkal sem a tam dětský vozík, žvýkal kus ukradeného kukuřičného chleba a přemítal o Zimokrálikovi, který měl tu noc přijít (i s pytle plným dárků, doufejme). Jestlipak dostane ty dřevěné vojáčky, o které si napsal? Nebo možná nový meč a štít? Nebo ho snad čeká hořké zklamání v podobě nepříliš zručně upletené vlněné tuniky stejně jako loni?

„Copak tady nahoře děláš, Podkine?“ Jeho sestra se po špičkách vyplížila po schodech nahoru a teď se na něj mračila. Podkinův mladší bráška Půk se jí uvelebil v náruči a spokojeně přežvykoval mrkev. „Máma mě pro tebe poslala. Za chvilku se bude servírovat tuřínová polévka a tančit ostružínková polka. Měl bys tam být, vzhledem k tomu, že máš být příští *náčelník*.“

Paz si brala osobně, že nikdy nebude náčelnicí nory, ačkoli byla nejstarší. Ať už to bylo fér nebo ne, tradice velela, že se náčelníkem stane první syn.

Podkin naschvál zívnuł. „Ostružínková polka. Děsně vzrušující.“ Vzal si od Paz Půka a polechtal ho na břišku. Slyšel

zdola zvuky oslav, neměl ale sebemenší chuť se k nim přidat. „Uhni prosím tě kousíček, ať se můžu vřítit do sálu a natřásat se tam jako tetřev.“

„Jestli nepřijdeš dolů, budeš v pořádném průšvihů,“ oznámila mu Paz. „Máš vůbec ponětí, co to znamená být náčelníkem? Nikdo nebude chtít následovat velitele, který tráví všechn svůj čas tím, že škádlí svého brášku, hraje si s hračkami a schovává se, aby si mohl nerušeně snít.“

Podkin dopáleně zastríhal na sestru ušima. „Jenom žárliš, protože si myslíš, že bys byla lepší náčelnice než já.“

„No to bych taky byla! Vidí to úplně každý.“ Paz začala vypočítávat na prstech seznam svých předností. „Jsem nejstarší. Dělá, co mi otec a matka řeknou. Chodím na všechny hodiny, místo toho abych se schovávala na louce a trhala tam sedmikrásky jako nějaký natvrdlý troublelín. Kdyby byla na světě aspoň nějaká spravedlnost, mohly by se holky stát náčelnicemi místo fracků jako jsi ty, kteří si to vůbec nezaslouží!“

Podkin se už už chystal na Paz vrhnout a pořádně ji vytáhat za uši, když vtom se norou rozezněl zvuk rohu. Všichni tři králíci se vrhli k zábradlí ochozu, aby se podívali, co se děje dole v sále. Vojáci se chápali svých kopí a štítů, dospělí naháněli všechny děti do kouta a jejich otec, náčelník Lopkin, kráčel ke vchodu do doupěte, zatímco si chystal meč. Svůj slavný, stříbrný meč, o kterém se říkalo, že je kouzelný.

„Zimokuálík! Zimokuálík!“ křičel Půk a snažil se svým sourozencům vykroutit.

„To není Zimokrálík, Půku,“ řekl Podkin a na hádku s Paz

okamžitě zapomněl. „Vypadá to na nějaký malér. A maléry nenechávají o Ostružínkách dárečky před doupětem.“

V davu pod nimi to šumělo vystrašeným šepotem. Nejdřív se ozývalo „jezdec“, pak „osamělý jezdec“, pak „jezdec ve zbroji... v železné zbroji“ a nakonec: „Jsou to Gormové! Gormové jsou tady!“

Ten poslední výkřik vyvolal davovou paniku. Podkin viděl, že jeho otec něco křičí, lomož tam dole ale jeho slova zcela přehlušil. Všichni v doupěti byli k smrti vyděšení a jako by ztratili hlavu. Právě teď opravdu potřebovali svého náčelníka: někoho, kdo by je všechny vedl. Podkin se díval, jak se Lopkin zhluboka nadechl a pak svým zvučným, velitelským hlasem zvolal: „*Ticho!*“

V tu ráno jako by všichni ve veledoupěti ztuhli a stovky vyděšených očí se obrátily k Lopkinovi, který stál uprostřed se svým kouzelným stříbrným mečem v ruce. Ještě chvíli nechal ticho tichem, a pak promluvil hlasem tak klidným, jak to jen šlo.

„Blíží se jezdec, to je pravda. Je to Gorm, to je také pravda. Ale je to osamělý jezdec a nese bílou vlajku míru. Necháme ho vstoupit a povědět nám, co má na srdci.“

Norou se rozlehlo zaskřípání těžkých dubových vchodových dveří. Králíci ve veledoupěti se natlačili co nejtěsněji ke stěnám. Zvedla se kopí, dech všech se zatajil. Něco se blížilo vstupní chodbou.

„Bude to v pořádku, Paz?“ zašeptal Podkin. Vždycky svého vysokého, mocného otce obdivoval. Vždycky mu připadal neporazitelný. Tedy až do teď.

„Já nevím, Pode,“ odpověděla Paz. „Táta má svůj meč...“

Pohled do Paziných očí dokonale stačil k tomu, aby se Podkin poprvé za svůj krátký život začal doopravdy bát.

Náčelník Lopkin zvolal do temnoty chodby tradiční pozdrav: „Vstup, cizinče, a vítej v tento Ostružínkový večer.“

Břink.

Skříííííp.

Skřípění kovu následované zvuky kroků těžkých kožených bot. Zdálo se, že jezdec sesedl (ať už přijel na čemkoli) a teď kráčel vstupní chodbou po svých. Sto padesát vyděšených králíků zadrželo dech.

Břink.

Skříííííp.

Půk začal fňukat. V temnotě chodby se něco pohybovalo směrem k nim. Světlo pochodní z velkého sálu se odrazilo od kovu a vytvořilo tak oranžové odlesky.

„Vstup!“ zvolal znovu Lopkin. „Nemáme v úmyslu ti ublížit!“

S posledním vrzavým zaskřípěním vyskočil nově příchozí z tunelu a přistál ve středu kruhu vojáků.

Králíci slyšeli o Gormech děsivé příběhy, žádný z nich ale neučinil pravdě zadost.

To, co před nimi teď stálo, už nebyl králík. I pokud jím to kdysi bylo, dnes to bylo něčím docela jiným. Kráčejíci horou kovu a masa prošpikovanou zrezivělými hroty a hřebíky. Jeho zbroj tvořily překrývající se pláty zubatých, promačkaných kusů železa prolezlých rzí a posetých zaschlými nachovými šplíhanci, které podezřele připomínaly krev.

Hlavu to mělo krytou přilbou hustě posetou bodáky po-

dobnými střepům a zakřivenými kovovými rohy, které sahaly skoro až ke stropu. V temných otvorech pro oči žhnuly dvě tmavě šarlatové zorničky: prázdné a protkané rezavě rudými žilkami.

Podkin byl tak vyděšený, že se mu chtělo křičet. Nejhorší ze všeho byl zubatý, černý, železný meč, který ta věc držela. Ten meč a lebky, jež to mělo zavěšené u pasu. Králičí lebky pomalované děsivě vypadajícími runami. Lebky všech velikostí, z nichž některé vypadaly jako dětské.

Králík Gorm otočil hlavu a zamračil se. Očima přejel po obyvatelích nory, a pak se pohledem zastavil u Lopkina.

„Nestojím o tvé přivítání.“ Hluboký hlas zněl v železném krunýři ozvěnou. Chladný, železný hlas zabijáka. „Přišel jsem ti říct, že si zabírám tvou noru. Noru a tvou magickou zbraň.“

V tom okamžení mířila na vetřelce v brnění všechna kopí v doupěti. Gorm lehce naklonil hlavu na stranu, téměř zvědavě, a pak se nahnul dopředu a třikrát udeřil svým mečem do země.

Kdesi hluboko pod nimi se ozval hřmot a burácení. Podlaha doupěte se roztrásla, a pak začala praskat a drolit se. Když ze země vytryskly mocné sloupce bahna, které tříštily kachlíkovou podlahu na kusy a převracely stoly i lavice, vrhli se králíci z Všedninky ke stěnám doupěte. Z podzemí začali přímo mezi ně vylézat další Gormové. Prodírali se zeminou a z ramen pokrytých železnými ostny si setřásali bahno, zatímco králíci z Všedninky na to hleděli v němé hrůze. Bylo jich pět, deset, patnáct a stále se objevovali další, všichni oblečení od hlavy až k patě ve zrezlém brnění a se sekerou nebo mečem v tlapě.

„Tahle nora je teď naše,“ řekl první Gorm a jeho hlas zněl stejně jako skřípání jeho kovové zbroje. „A zabijeme všechny, kdo s tím nebudou souhlasit. Tak pravil náčelník všech Gormů.“

„Krutořez,“ vyslovil náčelník Lopkin. Jméno pána Gormů bylo všem králíkům dobře známé a všichni se ho báli.

Lopkin pozvedl svůj stříbrný meč a zaujal bojový postoj. „Krutořeze, můj lid z toho vynech. Vyřešíme si to mezi sebou my dva.“

„Tohle už není tvůj lid.“ Krutořez se chechtal, jako by šlo o nějaký obzvlášť promyšlený ostružínkový vtip. „Odteď jsou to Gormové. Nebo se jimi stanou. Jakmile bude po tobě.“

Krutořez mocně mávl mečem nad hlavou, až se kov zaleskl, a pokusil se rozříznout Lopkina vedví. Náčelník zvedl svůj meč právě včas a jedno ostří narazilo s hlasitým zazvoněním na druhé, až od kovu odskočily jiskry.

„Otče!“ Podkin i Paz vykřikli oba zároveň. Půk začal popotahovat a kňourat.

Lopkin rychle zabloudil pohledem k nim a Krutořez se rozmáchl k dalšímu děsivému úderu, vtom ale Lopkinovy potomky někdo odtáhl od zábradlí ochozu.

Všichni tři malí králíci vykřikli, protože čekali, že za nimi bude stát Gorm, místo toho ale spatřili svou tetičku Olwyn. Srst kolem očí měla zmáčenou slzami, čelisti ale neúprosně sevřené.

„Pojďte se mnou, vy tři.“ Táhla je nazpátek ke schodům.

„Ale otec...“ začal Podkin.